

Македонац (родом из словенске Македоније?) и његова војска се састојала од Козака (међу којима су у то време били не само Руси, него и јужни Словени, Албанци, итд.). С тим у вези приметимо да су познати турски јаничари били, као што се зна, балкански Словени, и општераширено мишљење да су их тобоже "Турци одводили у робље као децу" није тачно: као што је у Русији узимање десетог дела мирног становништва у козачку "монголско-татарску" војску, у то време било законита "тагма", саставни део државне обавезе, тако су, вероватно и у Турској важила таква правила, па за "одвођење у робље" није било разлога.

Узгред, то говори о заједничком "монголском" пореклу турске и руске државности. То следи и из уџбеника: познато је да су Турке султана Бајазита 1402. године победили Тамерланови Монголи, после чега су они на неко време "нестали", а затим се, за дивно чудо, појавили на сасвим другом месту - више не с југа, него са севера, од Константинопоља, на Балкану. При томе је њихова армија већ била организована на монголски начин, султанова гарда (јаничари) састојала се од Словена, с Русијом су били успостављени врло пријатељски односи и редовно су размењивани посланици. Много је података да су Турска, Русија и Пољска до XVII века још сматране деловима једне целине. О томе има директних навода у арапским изворима (в. наш рад "Хронологија и општа концепција руске историје"), а и индиректних података - познато је, на пример, да су запорошки Козаци сасвим слободно пролазили кроз Русију, Турску и Пољску, служећи час једној, час другој држави и не сматрајући такав прелаз издајом. Односи Русије и Турске су се на крају крајева покварили, вероватно не на верској основи (у Русији никад нису прогонили Муслимане, а у Турској нису прогонили православне због њихове вере, и чак се седиште константинопољског патријарха и до данас налази у Константинопољу - Истанбулу), него због амбиција, како турског султана, тако и руског цара, на првенство у свим државама бивше "монголске империје".

Узгред, та тежња за превлашћу врло јасно је била изражена и у политици првих Романових који су имали идеју да оружјем освоје Константинопољ, и због тога су започели бесконачне ратове против Турске. Ти ратови су, с прекидима, трајали свих 300 година њихове владавине у Русији (наредни покушај је забележен 1917. године). По мишљењу савременог истраживача Б. Кутузова [429], чак је и раскол руске цркве изазван жељом цара Алексеја Михајловича Романова да завлада Константинопољем. По Кутузову, као "идеолошку припрему" за то освајање цар је одлучио да обичаје руске цркве усклади с тадашњим грчким обичајима, тј. обичајима константинопољског патријарха у Константинопољу - Истанбулу; сматрало се да је то неопходно зато да би руско освајање Константинопоља изгледало као "ослобађање истовераца" [429]. Романови су, изгледа, одлучили да поступе на западњачки начин и да намереном рату придају верски карактер "крсташког рата против јеретика". То, ипак, није било у складу ни с руском ("монголском") традицијом верске трпљивости, нити с традицијом руске цркве, која до тада није подржавала идеју верских ратова. Зато су Романови имали одређених проблема, па и нису освајали Константинопољ.

Позабавимо се сада питањем о вери коју је исповедао Тамерлан. Обично се сматра да је Тамерлан био "ревностни муслиман". То мишљење се заснива на томе што га у арапским изворима конзистентно називају "правоверним". То, ипак, само